

Хопъ. Бихъ желалъ да ѝ предамъ ^{Живковъ} букетъ. ^{инъ Живковъ}

Живковъ. Азъ съмъ нейния мжжъ и ^{те} кой знае ^{те} зашто да се съмнявате.

= Но казано ми е да го предамъ лично ней: ^{те} го

— Почакайте!

Отива въ съседната стая.

V.

Хопъ № 7 е самъ и огледва стаята.

— Господина не остана доволенъ. Изгледва ревнивъ! . . Не съмъ кривъ азъ. Платиха — донесохъ го.

VI.

Влиза Райна Живкова. Следъ нея до вратата застава мжжъ ѝ.

Хопъ. Госпожо, тоя букетъ е за васъ.

Райна Живкова приема букета.

Хопъ № 7 се кланя и излиза.

VII.

Райна Живкова и Живко Живковъ сами.

Той. (Задъхачъ) Отъ кого е?

Тя. (Смутено) не знамъ!

Той. Не можешъ да не знаешъ! Защото той каза, че го носи за госпожата!

Тя. Но азъ не се надѣвамъ отъ никжде за букетъ.

Той. Не се преструвай.

Тя. Заклевамъ се.